

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2784/2020
13.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд и АД за железнички превоз путника „Србија Воз“, Београд, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4155/19 од 20.02.2020. године, у седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4155/19 од 20.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4155/19 од 20.02.2020. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 146/18 од 23.09.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 146/18 од 23.09.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу за период од фебруара 2015. године закључно са августом 2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно плате појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени АД за железнички превоз путника „Србија Воз“ обавезе да тужиоцу за период од септембра 2015. године закључно са фебруаром 2018. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада плати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу за период од фебруара 2015. године закључно са августом 2015. године на име накнаде трошкова за регрес солидарно плате појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени АД за железнички превоз путника „Србија Воз“ обавезе да тужиоцу за период од септембра 2015. године закључно са фебруаром 2018. године на име накнаде трошкова за регрес плати

појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је алтернативни тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу за период од фебруара 2015. године закључно са августом 2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно плате појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је алтернативни тужбени захтев којим је тражено да се тужени АД за железнички превоз путника „Србија Воз“ обавезу да тужиоцу за период од септембра 2015. године закључно са фебруаром 2018. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада плати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је алтернативни тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу за период од фебруара 2015. године закључно са августом 2015. године на име накнаде трошкова за регрес солидарно плате појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом осмим изреке, одбијен је алтернативни тужбени захтев којим је тражено да се тужени АД за железнички превоз путника „Србија Воз“ обавезу да тужиоцу за период од септембра 2015. године закључно са фебруаром 2018. године на име накнаде трошкова за регрес плати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом деветим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4155/19 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о захтеву тужиоца за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Имајући у виду различиту праксу Апелационог суда у Крагујевцу о овом правном питању у односу на остале апелационе судове, као и у односу на правно схватање Врховног касационог суда изражено у предметима са идентичним правним и чињеничним стањем, произилази да у конкретном случају постоји потреба одлучивања о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, чиме су испуњени услови из члана 404. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, тужилац је закључио уговор о раду 03.02.2003. године са ЈЖТП „Београд“ за послове машиновође, након чега је закључио више анекса уговора о раду. Последњи анекс уговора о раду (и то пре статусних промена и закљученог анекса из 2015. године), закључио је са туженим „Железнице Србије“ а.д. Београд. Тужилац је био у радном односу код туженог „Железнице Србије“ АД Београд до септембра 2015. године, а од тада код туженог АД за железнички превоз путника „Србија Воз“, код кога је на основу закључених анекса уговора о раду распоређен на пословима машиновође.

Одлуком Владе РС од 02.07.2015. године извршене су статусне промене код туженог „Железнице Србије“ АД, издвајањем уз оснивање нових акционарских друштава, међу којима је и АД „Инфраструктура железнице Србије“. Након извршених статусних промена код правног претходника тужених, на основу понуде за преузимање уговора о раду, тужилац је закључио анекс уговора о раду са туженим АД „Инфраструктура железнице Србије“. Према закљученом уговору о раду са анексима, запослени има право на зараду за обављени рад и време проведено на раду, зараду по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца и друга примања у складу са законом и колективним уговором. У Колективном уговору који се у спорном периоду примењивао код тужених, није наведена новчана вредност спорних накнада, нити су оне новчано исказане, већ је одређено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. У спорном периоду тужени у листама са обрачунима зарада тужиоцу нису исказивали новчани износ спорних накнада. Тужилац тужбом у овој правној ствари потражује накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од јануар 2015. године закључно са јануаром 2018. године, наводећи да му у спорном периоду тужени ове накнаде нису исплаћивали.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да су тужиоцу тражене накнаде за исхрану у току рада и за регрес исплаћене, тако што су му урачунате приликом обрачуна зараде и утврђене кроз вредност радног часа.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Чланом 118. тачка 5. и 6. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 75/14) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Анексом Колективног уговора АД „Железнице Србије“ („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), чланом 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављен рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је чланом 5. став 1. Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7. Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора за ЈП „Железнице Србије“ АД („Сл. гласник РС бр. 4/2015) прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час.

По оцени Врховног касационог суда, конкретизације овог права из наведене одредбе Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/2015), а које је идентично регулисана и Анексом Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06) није извршена, јер се из оваквог утврђења вредности радног часа не може утврдити који износ представља накнаду трошкова за исхрану и регрес, с обзиром да ове накнаде нису одређене у номиналном износу, нити су у номиналном износу исказане у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. При том висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. Уколико би се прихватило становиште нижестепених судова да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, тада висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права нису ценили правилност обрачуна и висине тражене накнаде за топли оброк и регрес, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП укинуо нижестепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић